

i 2 Afdelinger efter Aarsindtægten Størrelse. Til den ene Afdeling henførtes Medlemmer, der ikke betalte Skat, eller hvis skattepligtige Indtægt ikke var 200 Kr. højere end det Mindstebeløb, efter hvilket der paa det paagældende Sted udrededes Skat til Staten, til den anden Afdeling henførtes de Medlemmer, hvis Aarsindtægt laa over nævnte Grænse. Til den førstnævnte Afdeling var der foreslaaet et aarligt Tilskud fra Staten af 2 Kr. pr. Medlem + $\frac{1}{5}$ af Kontingentet i Afdelingen og derhos et obligatorisk Kommunitilskud af 1 Kr. pr. Medlem. Til den anden Afdeling skulde Statstilskuddet udredes med 1 Kr. pr. Medlem + $\frac{1}{5}$ af Medlemsbidraget i Afdelingen.

For at det større Tilskud virkelig kunde komme de i økonomisk Henseende daarligst stillede til gode, saaledes at Kontingentet i denne Afdeling kunde holdes meget lavt, var det en Forudsætning, at hver af de to Afdelinger indenfor Sygekassen havde sit særlige Regnskab, og for at muliggøre Sondringen blandt Medlemmerne maatte der — i Lighed med, hvad der forlanges i Norge, hvor en Deling i Indtægtsklasser indenfor Sygekasserne forefindes — kræves en aarlig Selvangivelse fra Medlemmerne vedrørende deres Indtægts- og Formueforhold.

Forslagene vandt ikke Tilslutning blandt Udvalgets øvrige Medlemmer. Det anførtes, at en saadan Ordning vilde medføre en gennemgribende Reformerings af Kassernes Administration og nødvendigvis fordyre denne i meget væsentlig Grad, og at Forslagenes Princip var i afgjort Modstrid med det Solidaritets- og Andels-Princip, som hidtil har været raadende i de danske Sygekasser. Da der tillige næredes Frygt for, at deres Gennemførelse vilde kunne lægge Hindringer i Vejen for den foreslaaede Ordning med Hensyn til Optagelse af de kronisk syge, for hvilken Udvalget nærrede varm Interesse, trak Mindretallet de ovennævnte Forslag tilbage.

Lærer K. G. Rørsø har ønsket at udtale, at da de af Udvalget foreslaaede Ændringer tilsigte at lovfæste en Del Forøgelse af Sygekassernes Forpligtelser, medens de oprindelig rumme Udgifter, der vare tænkte afholdte af Statstilskuddene, men som i Tidens Løb ere voksede langt derudover, uden at Udvalgets Forslag byder fuldt betryggende Forholdsregler til Standsning af denne Vækst, kan Medlemmet ikke tiltræde Bestemmelsen om, at Statstilskuddet til A.-Afdelingerne under ingen Omstændigheder skal kunne forhøjes. At det burde gives en saadan Størrelse, at Kassernes samtlige Lægeudgifter kunde udredes deraf, syntes allerede ved Tilvejrbringelsen af den første Sygekasselov som ganske naturligt og rigtigt, og naar det principielle i nævnte Tankegang allerede den Gang kunde blive knæsat, formenes der ikke at foreligge tilstrækkelig Begrundelse til at fratage samme nu ved Henviisning til, at man ikke for Tiden kan vente det aarlige Statstilskud forhøjet. Aarsagen til, at det omtalte Princip blev gennemført, var, at Kasserne derved skulde hjælpes til at røgte deres øvrige Opgaver for et Medlemskontingent, hvis Størrelse ingen Sinde skulde vokse op til at blive en Hindring for de fattigstes Optagelse i Foreningerne, og naar Udvalget ved sin nye Foranstaltning i § 17, Pkt. 2, yderligere understreger dette Kravs Berettigelse, maa Konsekvensen af dette Standpunkt naturligt blive, at man tillige fastholder Kravet om Statsbidragets Forhøjelse til den omtalte Størrelse, saa snart ske kan. Fordelingen af den derved fremkomne Forøgelse formenes dernæst at ville ske paa den heldigste Maade i Forhold til de enkelte Kassers samtlige Lægeudgifter i det forudgaaende Aar.

(Se yderligere Mindretalsbetænkning nedenfor).

Til § 12.

Da Sygekasserne ifølge Forslagets § 17 skulle yde Sygehjælp til Medlemmernes Plejebørn, for hvilke der ikke betales Plejeløn, er det i nærværende Paragraf foreslaaet, at der ved Indlæggelse paa Sygehus skal ydes Kasserne samme Nedsættelse i Betalingen for saadanne Plejebørn, som tilstaaes for Medlemmernes egne Børn (Stedbørn og Adoptivbørn).

Den tidligere Bestemmelse om, at Nedsættelse i Betalingen kun ydes for Børn, der opholde sig i vedkommende Medlems Hjem, har ofte medført urimelige Resultater for de Børns Vedkommende, der tjene udenfor Hjemmet, og man har derfor ment at burde lade Bestemmelsen udgaa. Derimod har man bibeholdt Bestemmelsen om,